

Kapitel 1

”Vad tror du om den här?”

Elena tog emot den himmelsblå shoppingkassen med vita handtag hennes mamma sträckte fram. Ett ivrigt leende fyllde Anettes ansikte medan hon väntade på dotterns reaktion.

Elena stack avvaktande ner handen i den lilla papperskassen och kände fräsande plast under fingrarna. Hon drog ut innehållet och stirrade på föremålet i den transparenta förpackningen. Hennes blick flög till Anette. ”En ... mask?”

Anette nickade snabbt. ”Till maskeraden.”

Elenas ögonbryn var på väg mot hårfästet när hon noterade lokaltidningen som flankerades av frukostsmulorna på matbordet. Rubriken i fet stil försäkrade sig om läsarens uppmärksamhet genom att täcka större delen av förstasidan.

Vinterdal firar trehundraårsjubileum med maskerad på Wittenberg Herrgård

”Åh.” Hon fuktade underläppen med tungan. ”Den maskeraden ...” En skrattretande kommentar med tanke på att det inte fanns ett överflöd av dem, men Elena var medveten om att hon förhalade där hon stod med den glittrande vita masken i händerna och flyttade tyngden från ena foten till den andra.

”Faktiskt ... så hade jag inte tänkt gå.”

Anette viftade undan dotterns svar som om hon höll en dammvippa i handen. ”Klart du ska gå. Alla ska gå. Dessutom är det bra för dig att komma ut och träffa folk.”

Elena pressade ihop läpparna. Om hon fått betalt varje gång hennes mamma påpekat att hon behövde ”komma ut och träffa folk” hade hon kunnat förverkliga sin dröm om ett sjönära hus med bokhyllor ända upp till taket redan imorgon.

I tankarna föreställde hon sig hur hon förklarade att hon var en vuxen kvinna som förfogade över sin egen tid och inte hade några planer på att gå på en fest hon inte var intresserad av. Men orden stannade bakom låsta dörrar i hennes huvud och Elena stoppade tillbaka masken i den lilla papperskassen. ”Okej. Jag ska tänka på det.”

Anette skrattade samtidigt som hon ställde en kopp i espressomaskinen på köksbänken. ”Det finns inget att tänka på. Vi ska gå dit allihop. Du och jag och pappa och ...” Det sista ordet dränktes av maskinens gurglande.

Elena vinklade på huvudet. ”Vad sa du? Vem mer ska gå? Edvin är väl inte på väg hit?”

Anette fnös. ”Som om din bror skulle lämna sin karriär i Stockholm för att komma till Vinterdal en vanlig helg i maj. Han har fullt upp på advokatfirman, som du vet.”

Elena kastade en blick genom fönstret där brevbäraren saktade in den blå minibussen och stoppade ett ljusbrunt paket i hennes föräldrars höga brevlåda. En ilning av förväntan drog genom magen på henne.

”Lyssnar du ens på vad jag säger?” Anettes panna var rynkad där hon stod lutad med ryggen mot granitbänken och kaffekoppen halvvägs till läpparna.

”Va? Öh, nej. Förlåt.” Elena slet blicken från rutan och vände sig mot sin mamma igen. ”Vad sa du?”

”Jag sa att Olof följer med till jubileumsfesten.” Anette undvek dotterns blick när hon smuttade på den ångande drycken.

Elena kisade mot henne. ”Olof ...?”

Hennes mamma sänkte koppen samtidigt som en suck flydde hennes mun. ”Ärligt talat, Elena, ibland undrar jag om du hör ett enda ord jag säger. Du har strosat runt med huvudet i det blå ända sedan du lärde dig gå.”

Elena var inte säker på om hon förväntades be om ursäkt för egenskapen Anette just tillskrivit henne. ”Vem är Olof?”

Anette ställde sig rakt. ”Han är son till Klas, din pappas äldsta vän. Vi träffade dem ofta när du och Edvin var små, innan de flyttade till Skåne.”

Elena reste tillbaka i tiden i tankarna och mindes två syskon, en bror och en syster, som hon och Edvin lekt med i skogen bakom huset som barn. Om hon kom ihåg rätt var Olof ett par år äldre än henne och hade mest umgåtts med Edvin. ”Just det. Jag minns dem”, svarade hon och tog ett steg närmare ytterdörren. Hon hade kommit in för att hämta tekulan hennes mamma lånat och behövde gå om hon skulle hinna dricka sitt te innan det var dags att åka till jobbet.

”Bra.” Anette ställde ner den tomma koppen. ”För han kommer hit på middag ikväll. Jag räknar med att du också gör det.”

Elena hade hunnit halvvägs till dörren, men snurrade runt när hon uppfattade tonen i Anettes röst. ”Det här är väl inte ett försök att para ihop mig med någon?”

Anette öppnade luckan till den integrerade diskmaskinen med en min som hade kunnat lura en kriminalare. ”Nu förstår jag inte vad du menar. Det är en middagsbjudning med sonen till en gammal vän. Inget annat. Och eftersom du bokstavligt talat bor ett stenkast bort skulle det vara synd om ni inte fick träffas. Han vill säkert umgås med någon i sin egen ålder.”

Elena köpte inte argumentet hennes mamma försökte sälja. Inte med tanke på hur många gånger hon övertalats att komma över på något som bara var ”en enkel middagsbjudning” som visat sig vara ett försök från Anette att hitta en livspartner åt Elena. Som om dotterns chans att lyckas med det på egen hand var obefintlig.

Trots upproret på insidan tystade Elena ännu en gång sin mentala rebell med en suck. ”Jag kommer.” Hon gav sin mamma en skarp blick. ”Men jag tänker *inte* bli utsatt för någon matchmaking.”

Anette höll upp båda handflatorna. ”Jag lovar.”

Elena pekade mot dörren med tummen. ”Jag måste gå nu.”

”Vi ses klockan arton ikväll!” ropade hennes mamma innan Elena försvann ut genom ytterdörren. Med ett ljummet duggregn som tak skyndade hon på stegen över grusgången mot brevlådan. Hon öppnade den olåsta luckan, plockade ut det bruna paketet hon sett genom fönstret och vände på det. Hennes namn stod pryldigt tryckt på lappen och avsändaradressen avslöjade att det skickats från ett bokförlag. Ett faktum som framkallade ett leende på Elenas läppar när hon styrde stegen över det fuktiga gräset mot gäststugan.

Att vid tjugotre års ålder fortfarande bo inom samma tomtgräns som sina föräldrar var inte vad hon hade planerat eller drömt om, men det var praktiskt och ekonomiskt. Efter ett år på sjuksköterskeprogrammet med studentlägenhet i Östersund hade Elena insett att vården var ett olämpligt yrkesval för någon som hade svårt för blod och inte klarade av att vara konstant omgiven av människor.

Hon hade återvänt hem med slokande axlar utan att veta vad hon skulle ta sig för eller var hon skulle bo när hennes pappa nämnt att gäststugan på tomten kunde rustas upp. Strax efter det hade Elena hittat en annons i lokaltidningen om en ledig halvtidstjänst på den största av de tre matbutikerna i Vinterdal och plötsligt hade hon haft både sysselsättning och bostad.

Elena låste upp dörren till det lilla huset och sparkade av sig skorna. Gäststugan hade stått oanvänd i flera år innan hon flyttat in, men efter en grundläggande renovering hade Elena gjort den till sin egen. Foton på nätet och inredningsserier hade bistått med idéer och inspiration när hon skapat en oas på femton kvadratmeter med trämöbler, gröna växter och vitmålade väggar.

Hon hängde tekulan på kanten av muggen hon redan plockat fram, placerade den rostfria tekitteln på spisen och vred upp effekten till högsta. Medan vattnet väsande ökade i

temperatur slet hon loss remsan på kartongen och öppnade paketet. Inte mindre än tre böcker den här gången.

Som etablerad bokbloggare med både sponsorer och tusentals följare behövde hon inte längre be om recensionsexemplar. De damp ner i brevlådan på eget bevåg. Men oavsett hur ofta det hände hade hon inte förlorat den pirrande känslan nya böcker gav. Vetskapen om att det inte bara var en pappersbunt med tryckta bokstäver, utan nya världar att försvinna in i, fick förväntan att spira i henne som vårlökarna som vågat sig fram ur den tinade jorden utanför stugan.

Hon hade börjat skriva om böcker hon läste för fem år sedan. Recensionerna uppstod spontant i huvudet på henne, så varför skulle hon inte använda dem för att inspirera andra? Efter en kort sammanfattning av handlingen – som inte fick avslöja för mycket – förmedlade hon det som fick henne att fortsätta läsa bok efter bok, det som hade dragit henne till biblioteket som en magnet varje vecka ända sedan barnsben. Vad berättelserna fick henne att *känna*. Glädje, sorg, upprymdhet, rädsla och engagemang. Hon upplevde det huvudpersonerna upplevde, kände vad de kände, levde deras liv under timmarna hon satt med pärmarna mellan händerna och texten framför ögonen.

Och allt eftersom hade andra människor hittat till @elenasbokliv. Hade läst, inspirerats och berörts. När den första sponsorn hört av sig hade det känts som en milstolpe. Vilde någon betala henne för att göra det hon älskade? Elena hade haft svårt att ta in det, men hastigt tackat ja innan erbjudandet drogs tillbaka.

Nu delade hon upp sin tid mellan jobbet i matbutiken, läsande och bloggande. Ett liv hon trivdes med, vare sig hennes mamma ansåg att hon behövde paras ihop med någon eller inte.

Elena lyfte tekitteln från spisen och hällde det ångande vattnet i muggen. Hon visste att Anette skulle vinna striden om maskeradbalen. Det spelade ingen roll att Elena hellre skulle

bada i en isvak än tvingas mingla med främmande människor. Hennes mamma hade redan köpt en mask och Elena visste att hon inte hade något annat val än att ta på sig den.

Den skulle åtminstone spegla hur hon kände när hon befann sig på festen.

Kapitel 2

Matteo drog händerna genom det mörka håret med en flämtning och satte sig upp i sängen. Mardrömmens tentakler slet fortfarande i honom, som om de försökte tvinga honom att somna om och återvända till en värld av rädsla och ångest. Inte för att han behövde sova för att befinna sig där.

Ångesten hade varit en ständig närvaro, som ett mörker som klamrade sig fast vid hans rygg och viskade i hans öra, ända sedan inbrottsförsöket som havererat. Hade det redan gått två månader sedan dess? Det kändes som om de alldeles nyss lämnat den gamla tanten, tjejen Vincent fallit för och deras egen gängmedlem att ruttna i ett kallt källarrum.

Matteo hade velat protestera mot det. Kanske till och med hade försökt, han mindes inte säkert. Inbrott var en sak. Att riskera människors liv och överge en av sina egna en helt annan. Men vad hade han kunnat göra? Henke hade tagit beslutet, som han alltid gjorde. Och Vincent *hade* svikit dem genom att välja tjejen framför The Pack. Inget och ingen kom före flocken. Deras hårt sammansvetsade gäng – nej, familj – på fyra personer var allt de hade.

Tills Vincent förrådde dem.

En röst i Matteos bakhuvud sa att det inte var helt sant. Att sanningen kanske till och med var den motsatta. Att det var *de* som svikit Vincent när de tvingat honom att slutföra ett uppdrag han inte velat utföra och sedan ställt ett ultimatum han bara sett en utväg på.

Matteo stönade och gnuggade med tummen och långfingret över ögonen. Han kunde inte börja tvivla på valen de gjort nu. Det var för sent. Vincent hade angivit sig själv och fått sitt straff i form av samhällstjänst. Men han hade inte avslöjat resten av flocken. Någon form av lojalitetskänsla mot gänget

hade han alltså haft kvar, även om Henke fortfarande blev svart i blicken vid omnämmandet av deras förlorade medlem.

Nu var de bara tre kvar. Matteo, Henke och Jayden. De tre mot världen.

Matteo skulle aldrig erkänna det, men Vincent var den han minst velat mista om han fått välja. Han och Vincent hade tillbringat fem år tillsammans i samma dysfunktionella fosterhem som barn. Ända tills socialen upptäckte misären de levde i och flyttade båda killarna – till olika hem. Matteo visste att Vincent var den av dem som dragit nitlotten. Han hade gått från ett hem med misshandel och vanvård till ett där han blev ignorerad. Där gränslösheten var total och ingen brydde sig om vad han gjorde eller inte gjorde.

Matteo hade blivit placerad i ett hem med tre biologiska barn där föräldrarna gjort sitt bästa för att få honom att känna sig som en del av familjen. Problemet var att det redan varit för sent. Matteo hade varit arg på världen och andats mer hat än syre. Och när Vincent dök upp i hans liv igen, tillsammans med två andra killar som var beredda att göra vad som krävdes för att överleva, hade valet varit enkelt.

Tillsammans hade de bildat The Pack. Flocken. En egen tillhörighet ingen kunde flytta dem från eller bestämma över. De behövde inga andra. De hade varandra och precis som vargar tog de vad de behövde för att klara sig. Dog hellre än att överge varandra.

Det var i varje fall principen de levte efter innan Vincent brutit sig loss och stympat deras flock på ett sätt ingen av dem väntat sig. Eller kunde förlåta.

Matteo satte ner fötterna på det kalla golvet och rynkade pannan. Problemet med att vara en flock var att han ibland inte var säker på vilka tankar som var hans och vilka som var någon annans. Var det han som inte kunde förlåta Vincent, eller var det Henke? Han var inte säker. Tvivlet var förrädiskt, men han undrade om inte Vincent var den smarta av dem trots allt.

Matteo hade sett sin gamla fosterbror utrustad med en svart sopsäck och en pinne med en klo på som han plockade upp skräp vid väggkanten med för ett par veckor sedan. En situation som borde ha varit förödmjukande på alla sätt. Men istället för hängande huvud hade Matteo lagt märke till ett uttryck i Vincents ansikte som påmint om när de varit barn och han fått en hel kexchoklad för sig själv. Som om han var ... nöjd?

Matteo skrattade humorlöst och reste sig från sängen. Iakttagelsen var absurd och förmodligen hade hans hjärna spelat honom ett spratt.

En knackning på lägenhetens dörr fick honom att rycka till. Han avskydde att risken att bli avslöjad gjort honom till en person som reagerade på det sättet. "Vem är det?"

"Det är jag, Jayden." Svaret dämpades av den låsta dörren.

"Okej, vänta lite. Jag kommer." Matteo slet till sig ett par noppriga mjukisbyxor från stolen bredvid sängen och drog på sig dem innan han öppnade.

Jayden gick in i det enda rummet och satte sig på kanten av den obäddade sängen med händerna nedkörda i sina slitna jeans. Hans högra ben studsade i en nervös rytm.

Matteo drog ut översta lådan i den gamla byrån, hittade en ren T-shirt och tog på sig den innan han vände sig mot den yngsta av flockmedlemmarna. "Läget?"

Jaydens ben fortsatte guppa. "Jag tror att något är fel med Henke."

Matteo skrattade nästan rakt ut. Fanns det något som var *rätt* med Henke? Han visste att killen var deras inofficiella ledare, att det var han som satt samman gänget från början och hållit ihop dem genom stormarna livet kastat mot dem. Men att säga att något var fel med Henke var som att påpeka att vintrarna här var kalla.

Henke befann sig alltid mellan jobb eftersom ingen arbetsgivare stod ut någon längre tid med hans attityd. Han hade vuxit upp utan pappa, med en missbrukande mamma, och

begått sin första stöld som sjuåring. Hat och bitterhet täckte honom som ett andra skinn.

Matteo svalde det håfulla svaret han haft på tungan. Istället mjuknade hans hjärta som vanligt i Jaydens närhet och storebrorsinstinkter tog över, trots att han precis som Vincent var ensam barn. Men det fanns något sårbart och oskuldsfullt hos Jayden, som om han var den av dem som fortfarande hade en chans till ett annat liv. Den av dem som kändes mest oförstörd.

Det här var inte första gången Matteo upplevde en flyktig önskan att rädda sjuttonåringen ur Henkes klor. Inte för att Henke någonsin skulle behandla Jayden illa med avsikt. Halvbrodern var förmodligen den enda människan i världen deras flockledare verkligen brydde sig om och skulle offra vad som helst för.

Att de var biologiska halvsyskon var inget som var uppenbart för främmande ögon. Jaydens hud hade samma varma nyans som mjölkchoklad och det snaggade svarta håret stod i tydlig kontrast till Henkes röda kalufs och bleka ansikte. Samma mamma, olika pappor. Ingen av de senare hade varit närvarande under deras uppväxt.

Matteo lade armarna i kors. ”Okej. Vad är det med Henke?”

Jaydens studsande ben stannade upp när han höjde blicken till Matteo. ”Jag tror att han har börjat ta droger.”

Matteos ögonbryn sänktes. ”Du inbillar dig. Henke har sagt att han aldrig kommer ta något. Att han aldrig tänker knarka sönder sitt liv som eran ...” Han lät det sista ordet förbli outtalat. Det fanns ingen mening med att påminna Jayden om den bakgrund han redan var alldeles för medveten om. Matteo var inte säker på att Jayden ens skulle ha överlevt barndomen om inte hans sju år äldre bror sett till att han fått mat och ibland tagit en dusch. Henke hade inte velat att de skulle placeras i skilda fosterhem och gjort vad han kunnat för att Jayden skulle

komma till skolan i rena kläder. Vare sig han betalt för plaggen eller inte.

En rynka uppstod över näsan på Jayden. ”Du fattar inte. Han har ... förändrats.”

Matteos blick blev smal. ”Förändrats hur då?”

Jayden ryckte på axlarna. ”Jag vet inte, men han är typ annorlunda. Antingen är han slö och gör ingenting ... eller så är han skitarg och kastar saker.”

”Arg?” Matteo rätade på ryggen. ”Han har väl inte gjort något mot dig?”

En snabb huvudskakning från Jayden. ”Nej. Men ...”

Hans mening avbröts av att dörren till lägenheten sköts upp utan förvarning. Henke släntrade in i rummet och kastade en plastpåse mot Matteo som han hastigt fångade.

”Kom in”, muttrade Matteo, stack ner handen i påsen och insåg att han höll en vit skjorta i handen. Hans blick flög till Henke. ”Vad är det här?”

Henke svepte av kläderna från stolen bredvid sängen, slog sig ner på den och lade upp ena skon över knät. ”Vad ser det ut som? En skjorta.”

Matteo slängde plagget mot Henke som tog emot det i luften innan det träffade honom i ansiktet. ”Ser jag ut som en person som använder skjorta? Och var har du snott den någonstans? Jag trodde vi kom överens om att ligga lågt ett tag.”

Henke blängde på honom. ”Ett tag, ja. Det har gått mer än två månader sedan fiaskot i kärringens lägenhet. Om Vincent fortfarande inte har snackat kommer han inte göra det. Och jag har ett jobb på gång.” Han knölade ihop skjortan till en boll och fick den att flyga över rummet mot Matteo igen.

Matteo lät den falla till golvet där den hamnade vid hans fötter. ”Ett jobb som kräver vit skjorta?”

Henke flinade. ”Japp.” Han gjorde en gest med handen som om han imiterade en gentleman. ”Vi ska gå på fest.”

Onda aningar letade sig upp längs ryggraden på Matteo.
”Menar du det där jubileet på herrgården? Maskeradfesten?”

Jayden vred huvudet mot Henke. ”Va? Alla kommer vara där. Snuten med.”

Henke lutade sig fram med armbågarna på knäna. ”Än sen? Vi kommer vara där som gäster, som alla andra.” Han såg från Jayden till Matteo med ett uttryck som antydde att de fått kortslutning i hjärnan. ”Vi kommer aldrig få ett bättre tillfälle att reka i den där rikemansvillan! Kolla in säkerhetssystemet och var de mest värdefulla prylarna finns.”

Matteo stirrade ner mot den vita skjortan som låg i en hög på golvet. Han hade hoppats att det skulle vara över. Inbrotten och butiksstölderna. Han var på väg att få fast anställning på fabriken och kanske kunde uppgradera till en större lägenhet snart. Hur länge kunde de undgå upptäckt om de fortsatte såhär?

Han vek undan från Henkes blick när han lutade ryggen mot byrån och gnuggade med handen över nacken. ”Jag vet inte ...”

Henke reste sig från stolen. ”Vad menar du med att du inte vet?” Han fräste ett par svordomar medan han gick närmare Matteo. ”Vad exakt är det du inte vet? Om du fortfarande är en del av flocken? Eller om du tänker svika dina egna, som Vincent gjorde?” Han vände på huvudet och spottade en loska på golvet.

Matteo såg på den med avsmak. Men han var inte rädd för Henke. Om de skulle ryka ihop i en fight var han rätt säker på att komma vinnande ur den. Henke var längre än honom, men Matteo var den starkare av dem. Och bättre på att hålla huvudet kallt.

”Ta det chill nu.” Jayden ställde sig upp och placerade sig mellan dem. Han såg på sin bror. ”Vi går på den där festen.” Han vände sig till Matteo med en vädjan som inte gick att missa. ”Eller hur?”

Matteo blundade kort. Han hade lust att säga till Henke att torka upp spottloskan, ta med den stulna skjortan och försvinna från hans lägenhet. Men han visste vad Jaydens rädsla bottnade i. Skräcken över att sprickan som uppstått i gänget skulle få det att upplösas helt. För alltid.

Och The Pack var allt Jayden hade.

Matteo öppnade ögonen igen, bet ihop käken och mötte Henkes blick. ”Okej, vi går dit.”